

Cornel Cotuțiu a scris douăzeci de povestiri inspirate din viața sa sau a celor din preajma lui și le-a „adunat” într-un volum care chiar așa se cheamă: „Douăzeci”. Autorul spunea într-un interviu că izvoarele de inspirație pentru scrierile sale sunt *„Preajma prezentului și viața care a devenit istorie.”* În carte, Cornel Cotuțiu rememorează momentele cele mai frumoase trăite în viață, cele ale copilăriei, re trăiește în amintirile sale momentele unor dureroase tragedii, sau clipe din tinerețe când, nu-i așa, totul e posibil...

Cineva se întoarce să-și vadă livada, deși nu mai era a lui. O vânduse. Venise

“Să-și vadă merii, care erau ai lui și acum nu mai sunt ai lui, [...] care de cinci ani nu mai dădeau floare, nu mai dădeau rod.”

Greu trebuie să-i fi fost fostului proprietar să-și vadă merii rodind din nou...

“Acum, când nu-i mai avea, s-au învoioșit dintr-o dată. Neliniștea îl cuprinse ca un ștergar peste o pâine aburită. Îi căzură umerii într-o neputință sleită de cine știe când și neluată de el în seamă.”

Autorul e un bun mânuitor al ideilor și cuvintelor care-l „ascultă” pentru a realiza o stare de spirit dorită cititorului.

“Norii păreau prelungiri ale dealurilor, dacă nu chiar dealuri plutitoare. Într-un ochi de nor se ivi luna încercănată, acoperind un adânc din fântâna cerului.”

Monologul unei soții de miner strivit de tone de minereu căzute pe el are o deosebită încărcătură emoțională. Frumoasele momente ale trecutului nu prea îndepărtat nu se pot uita...

“Mie, îmbrățișarea ta - în ciuda mirosului din burta pământului cu care vii, ori a figurii tale de bărbat netrecut prin jetul dușului - îmbrățișarea ta îmi înlătură timiditatea.”

Ce poate face nefericita soție mai departe? Să se împace cu soarta și să trăiască mai departe:

“Deodată îl plesni de mai multe ori, țipând: lasă-mă să mai trăiesc!”

Cornel Cotuțiu evocă figuri dispărute în cartea sa. Ce bine că memoria omului nu este supusă procesului de îmbătrânire cum se întâmplă cu corpul...

“Prin unchiul ei aveam să-l cunosc pe F. Au trecut ani buni de atunci, dar la miezul nopții, când intru în ziua mea aniversară, am pregătite două pahare de țuică. Beau și paharul lui, șoptindu-mi numele. Ca o chemare. E și ziua lui de naștere. Eram amândoi din zodia vârsătorului.”

F. trebuie să fi fost un om deosebit, din moment ce scriitorul pregătește de fiecare dată două pahare de țuică la ziua lui aniversară. Albastrul ochilor dispărutului prieten e de neuitat...

“Ca vârstă, stăteau între noi ani serioși. [...] Avea în ochi un albastru așa de pur și delicat că uneori evitam să-l privesc direct, de teamă să nu-i rănesc privirea .”

Alteori, amintirile autorului sunt vesele, pline de replici (uneori) tăioase între “el”și “ea”

Cornel Cotuțiu spune unei colege de serviciu, prea slobodă la gură câteodată:

“Crețolina mea colegă de birou și afaceri, sunt momente când limba ar trebui să participe doar la...mestecat...”

Ideea ca limba este un instrument necesar limbajului articulat și tot atât de necesar realizării hrănirii, am întâlnit-o și la José Saramago, care în romanul “Cain” spune:

“Ce fel de limbă o fi fost aceea, să fi fost mușchiul flexibil și umed, care se mișcă și plescăie în cavitatea bucală și uneori pe afară, sau să fi fost vorbirea, numită și limbaj[...].”

Despre limbajul folosit de Cornel Cotuțiu în cartea sa, cel mai bine ar fi să vă amintesc ce spunea Nicolae Steinhardt despre abilitățile de scriitor ale autorului prezentat astăzi:

“Norocul lui Cornel Cotuțiu stă[...] în capacitatea transmutării cuvintelor, chiar sordide, în tot atâtea manifestări ale unor stări sufletești ori mintale[...].” □